

Τελευταία πινελιά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

WATERSTONES
BIBΛΙΟ ΤΗΣ
ΧΡΟΝΙΑΣ 2025

«Σαγηνευτικό... οι εικόνες
του είναι πλούσιες
σαν ελαιογραφία».
Washington Post

LUCY STEEDS

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Λονδίνο, 1957

Μια γυναίκα. Ένας πίνακας ζωγραφικής. Η αίσθηση πως χαιρετάει έναν παλιό φίλο.

Η γυναίκα ταξίδεψε από μακριά για να έρθει και να σταθεί εδώ, σε μια σπηλαιώδη αίθουσα της Εθνικής Πινακοθήκης. Τα πλήθη κινούνται γύρω της σαν κοπάδια ψαριών, τακούνια αλαφροπατούν πάνω στο λουστραρισμένο ξύλινο δάπεδο, αλλά η γυναίκα δεν κινείται. Στέκεται ευθυτενής και ασάλευτη, έχοντας πάνω στο χέρι της διπλωμένο το αδιάβροχό της.

Δεν τραβάει το βλέμμα της από τον πίνακα.

Ο καμβάς είναι μεγάλος, φαρδύς και ψηλός και περιβάλλεται από μια περίτεχνη χρυσή κορνίζα. Τα χρώματα είναι έντονα. Η μπογιά πηχτή σαν κόλλα. Αν ήθελε, θα μπορούσε να απλώσει το χέρι και να διατρέξει με την άκρη του δαχτύλου της την τραχιά επιφάνεια, μόνο που δεν το κάνει.

Το βλέμμα της στρέφεται σε μια ταμπέλα που είναι κολλημένη στον τοίχο.

Εντουάρ Ταρτίφ, 1859-1921

Le Festin [*Το φαγοπότι*], 1920

Λάδι σε καμβά

Το *Φαγοπότι* απεικονίζει ένα τραπέζι γεμάτο τρόφιμα, κάποια μισοφαγωμένα, μερικά σε αποσύνθεση, αλλά κανείς δεν είναι παρών. Τα χρώματα είναι χαρακτηριστικά της φωτεινής, λαμπερής παλέτας του Ταρτίφ και ο πίνακας αναδεικνύει την ιδιαίτερη τεχνοτροπία που του εξασφάλισε τον τίτλο του «μετρ του φωτός». Η αντανάκλαση στα ποτήρια του κρασιού και η στρώση του βουτύρου πάνω στο ασημένιο μαχαίρι φανερώνουν ιδιαίτερη δεξιοτεχνία. Το τραπέζι είναι στρωμένο για δεκατρείς, γεγονός που οδήγησε ορισμένους να υποστηρίξουν πως αποτελούσε μία αλληγορία του Μυστικού Δείπνου. Το γεύμα που δεν φαγώθηκε θεωρείται πως αντιπροσωπεύει τη ματαιότητα της παρακμής που ακολούθησε τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, καθώς και τη ζωή που διακόπηκε και τις απολαύσεις που χάθηκαν. Το *Φαγοπότι* είναι ο μοναδικός πίνακας που διασώθηκε από τη φωτιά που κατέστρεψε το ατελιέ του Ταρτίφ το 1920.

Ένα χαμόγελο τρεμοπαίζει στα χείλη της γυναίκας. Αυτή τη φωτιά τη θυμάται. Θυμάται τους στοίβαγμένους πίνακες να υποχωρούν στον χορό των κεχριμπαρένιων φλογών. Θυμάται την ασιά μυρωδιά του καπνού και του

βερνικιού που έλιωνε. Το τείχος της θερμότητας. Την μπογιά να εξατμίζεται και να γίνεται καπνός.

Θυμάται και τούτο τον πίνακα. Θυμάται το *Φαγοπότι* να σπάει στα δύο και τη φωτιά να γλείφει τις άκρες του. Θυμάται τις πορτοκαλιές γλώσσες να κατατρώνε τον καμβά, μέχρι που τα κρασοπότηρα, τα κομμένα στα δύο πεπόνια και οι φέτες χοιρομέρι αφανίστηκαν, αφήνοντας πίσω τους ξερά, μαύρα σπειροειδή αποκαΐδια στο δάπεδο του ατελιέ. Θυμάται τη φωτιά να καταπίνει ολόκληρο το φαγοπότι.

Και το πιο σπουδαίο όλων, θυμάται πως τη φωτιά αυτή την έβαλε η ίδια.

1ο Μέρος
Ο ζωγράφος

Σεν Ογκίστ Ντε Προβάνς, 1920

TZOZEΦ

Ένας ξένος έρχεται στην πόλη. Διασχίζει τον σκονισμένο δρόμο, με τα λιβάδια λεβάντας από τη μια μεριά κι ένα γαλήνιο πρασινωπό ποτάμι από την άλλη. Ο ήλιος καίει το γυμνό κεφάλι του και κουβαλάει στον ώμο μόνο ένα ταιπωρημένο σακίδιο. Είναι νέος, μόλις που έχει κλείσει τα είκοσι και περπατάει ευθυτενής, σαν χορευτής μπαλέτου ή σαν στρατιώτης που δεν έχει ζήσει ποτέ πόλεμο. Η πόλη είναι ένα ήσυχο χωριουδάκι στον γαλλικό Νότο. Ο άγνωστος είναι ο Τζόζεφ Άντελεϊντ.

Στο χέρι του κρατάει σφιχτά ένα γράμμα. Το έχει διαβάσει ξανά και ξανά, παρόλο που περιέχει μόνο μια λέξη:

Venez.

Έλα.

Από κάτω βρίσκεται μια υπογραφή. Το γράμμα γράφτηκε από κάποιον που ο Τζόζεφ δεν έχει συναντήσει ποτέ,

αλλά η υπογραφή τού είναι πολύ οικεία. Είναι μια υπογραφή που τη συναντάς πιο συχνά στις γωνίες έργων ζωγραφικής. Είναι σημειωμένη στην άκρη του *Λουόμενοι στην Αρλ*, που είναι ο αγαπημένος πίνακας του Τζόζεφ στην Εθνική Πινακοθήκη. Εμφανίζεται σε πίνακες ζωγραφικής με επίχρυσες κορνίζες στον οίκο δημοπρασιών Σόθμπις και στην Γκαλερί Κνέντλερ. Και βρίσκεται και στο κάτω μέρος ενός γράμματος που απευθύνεται σ' εκείνον.

Αρχικά, όταν ήταν να στείλει το αίτημά του, ο Τζόζεφ ένιωθε αγωνία. Το δούλεψε ξανά και ξανά, το έγραφε και το ξανάγραφε, διέγραφε τις ασήμαντες προτάσεις και τις άτονες διατυπώσεις. Μελετούσε επανειλημμένα το ένα προσχέδιο μετά το άλλο, μέχρι που κάποια μέρα, ύστερα από μερικούς βασανιστικούς μήνες, η αδερφή του του άρπαξε το γράμμα από το χέρι και το πήγε η ίδια στο ταχυδρομείο.

Ακολούθησαν μήνες σιωπής. Ο Τζόζεφ είχε βγάλει το γράμμα από το μυαλό του· είχε σταθεί πολύ ανόητος που νόμιζε πως θα λάμβανε απάντηση. Ίσως και αλαζόνας. Κάθε φορά που το σκεφτόταν, έκρυβε το πρόσωπο στις παλάμες του.

Αλλά τότε... αυτό. Στις αρχές Ιουλίου έφτασε ένα μόνο χαρτί.

Δεν χρειαζόταν διεύθυνση του αποστολέα, για να καταλάβει από ποιον ήταν το γράμμα. Δεν χρειαζόταν το πλήθος των ξένων γραμματοσήμων ή την μπλε μελάνη της ταχυδρομικής υπηρεσίας της Γαλλίας. Η υπογραφή τού τα έλεγε όλα. Το ίδιο εκείνο πρωί μάζεψε τα πράγματά του, έστειλε ένα τηλεγράφημα στον αρχισυντάκτη του για να

τον ενημερώσει πως ναι, συνέβη, ναι, είχε λάβει απάντηση και, ναι, θα πήγαινε. Δεν ήξερε πότε θα γύριζε πίσω.

Ο Τζόζεφ επιβιβάστηκε σ' ένα κατάμεστο τρένο στον σταθμό Τσάρινγκ Κρος, ύστερα άλλαξε τρένο για το Ντόβερ και κατάφερε με την πειθώ του να βρει μια θέση σε ένα ατμόπλοιο για το Καλαί. Ένα ακόμα τρένο τον πήγε μέχρι το Παρίσι, όπου πέρασε μία άβολη νύχτα σε μια ετοιμόρροπη πανσιόν, πριν επιβιβαστεί στο πρωινό τρένο για την Αβινιόν. Ήταν αργά όταν έφτασε και πολύ αργά για να συνεχίσει, επομένως βρήκε κατάλυμα στο δωμάτιο ενός ξενώνα δίπλα στον σταθμό. Το επόμενο πρωί περιπλανήθηκε στα ανοιχτόχρωμα καλντερίμια, με το σακίδιο στον ώμο. Δεν υπήρχαν τρένα για το μέρος όπου ήθελε να πάει. Καμία δημοτική συγκοινωνία. Τελικά, κατάφερε να σταματήσει με στοστόπ την άμαξα ενός πλανόδιου γαλατά, η οποία τσουλούσε βαριά προς το μέρος του, και τον πήγε μέχρι το Σεν Ογκίστ, όπου τον άφησε στην άκρη του δρόμου.

Είναι καλυμμένος από σκόνη. Είναι ιδρωμένος και μισότυφλος από το καυτό, λευκό φως του μεσογειακού ήλιου.

Η ζαρωμένη γυναίκα στο καπνοπωλείο του χωριού τού έδωσε οδηγίες: να κατηφορίσει τον άδειο δρόμο, έχοντας το ποτάμι στα αριστερά του. Να περάσει την ερειπωμένη εκκλησία, μέχρι να φτάσει στον μουλαρόδρομο. Όταν φτάσει στις σπηλιές, πάει να πει πως προχώρησε πολύ. Να κάνει αριστερά, να βγει από τον δρόμο και να ακολουθήσει τον μουλαρόδρομο. Δεν θα δει ούτε ψυχή. Να συνεχίσει να προχωρά, να περάσει τα ερειπωμένα κτίρια και, εκεί που θα νομίζει ότι πήρε λάθος δρόμο, θα φτάσει σε μια παλιά αγροικία. Καλή τύχη.

Ο Τζόζεφ κοιτάζει πλέον γύρω του τα ξερά χωράφια που λαμπυρίζουν και τα δέντρα που υψώνονται σαν στήλες καπνού. Τρίβει ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του το κοτσάνι μιας λεβάντας, που απλώνει πάνω τους την όξινη οσμή του. Δεν ξέρει τι θα συναντήσει στο τέρμα αυτού του μονοπατιού. Τα πόδια του κινούνται άγαρμπα μέσα στις μπότες του αδερφού του, που του κάθονται πολύ μεγάλες, και προσπαθεί να συγκεντρωθεί στη σταθερή εισπνοή και εκπνοή του. Έχει τη συστατική επιστολή του: ένα τηλεγράφημα από τον αρχισυντάκτη του, σταλμένο βιαστικά στην πανσιόν του Παρισιού, όπου στριφογύριζε ανήσυχα στο κρεβάτι του. Και, το πιο σημαντικό, έχει αυτή τη μοναδική, βιαστικά σημειωμένη λέξη: Έλα.

Περνάει από ένα μέρος που μοιάζει με στάνη και από πίσω βρίσκεται ένα ερειπωμένο οίκημα που θα μπορούσε να είναι η καλύβα του βοσκού. Ή μήπως είναι αποθήκη πάγου; Δεν έχει ιδέα από τη ζωή στην ύπαιθρο. Είναι συνηθισμένος στην έλλειψη του ορίζοντα μιας γκρίζας πόλης, όχι σε τούτη τη γεμάτη φρεσκάδα απλωσιά του καθαρού αέρα και του μαλακού κίτρινου φωτός. Περνάει κάτω από τη διακεκομμένη σκιά των πλατάνων με τους ξεφλουδισμένους κορμούς, ελίσσεται μέσα σε έναν δαιδαλώδη ελαιώνα και τότε είναι που επιτέλους τη βλέπει: μια χαμηλοτάβανη, ασύμμετρη αγροικία. Είναι κατασκευασμένη από πέτρες που έχουν μία απαλή κίτρινη απόχρωση, η οποία χρυσίζει στον απογευματινό ήλιο. Η οροφή περιβάλλεται από κληματαριές. Τα παράθυρα είναι μικρά, για να κρατάνε έξω τη ζέστη.

Ο Τζόζεφ παίρνει βαθιά ανάσα και πλησιάζει στο κα-

τώφλι της εξώπορτας. Η μπλε μπογιά του ξεφλουδίζει και το χερούλι είναι καφέ από τη σκουριά. Χτυπάει την πόρτα.

Καμία απάντηση.

Χτυπάει ξανά, πιέζοντας το αυτί του στην πόρτα, αλλά δεν ακούγεται κανένας ήχος από μέσα. «Είναι κανείς εδώ;» φωνάζει με φωνή στεγνή και ραγισμένη, αλλά η μόνη απάντηση είναι ο χαμηλόφωνος βόμβος των τριζονιών και ο σταθερός χτύπος της καρδιάς του.

Το στομάχι του σφίγγεται. Είναι φως φανάρι ότι δείχνει σαν τη μύγα μες στο γάλα σε τούτο το περιβάλλον: είναι υπερβολικά χλωμός, υπερβολικά ξένος, για να βρίσκεται εκεί. Βγάζει τα γυαλιά του και τα καθαρίζει με την άκρη του πουκαμίσου του. Ίσως να είναι ένα σημάδι αυτό. Ο άδειος δρόμος, το εγκαταλειμμένο σπίτι: ίσως είναι μια προειδοποίηση να κάνει μεταβολή και να ανηφορίσει βιαστικά το μοναχικό μονοπάτι, να γυρίσει σπίτι με την ουρά στα σκέλια.

Έχει την αλλόκοτη αίσθηση ότι τον παρακολουθούν.

Ο Τζόζεφ πισωπατάει καλύπτοντας τα μάτια του και κοιτάζοντας το θολό τοπίο. Το ηλιόφως φεγγοβολά στα κιτρινωπά χωράφια και η σκόνη έχει κατακαθίσει στις ελιές, σκούρες και μοσχοβολιστές στις αρθρικές καμπυλώσεις τους. Είναι ένα μέρος που το ξέρει καλά, παρότι δεν το έχει ξαναδεί. Το αναγνωρίζει από πίνακες που απεικόνιζαν δεμάτια από άχυρα και σταροχώραφα, από σκίτσα με πράσινα, φιδωτά ποτάμια και πορφυρά σύθαμπα σε μακρινούς λόφους.

Μετακινεί το σακίδιό του στον ώμο του και περπατάει περιμετρικά του σπιτιού, σκοντάφτοντας σε ένα πεσμένο

κεραμίδι. Γύρω υπάρχουν σκόρπιες πέτρες, θαρρείς και το σπίτι καταρρέει στο χώμα. Στους τοίχους φυτρώνει γρασίδι ξασπρισμένο από τον ήλιο, ωστόσο ο Τζόζεφ παρατηρεί πως υπάρχουν πατημένα μονοπάτια που στριφογυρίζουν από εδώ και από εκεί. Μια χειράμαξα σκουριάζει στον ήλιο, αλλά η κοιλιά της είναι γεμάτη φρεσκοκομμένα άνθη.

Κάποιος είναι εδώ.

Ο Τζόζεφ κάνει τον γύρο του σπιτιού μέχρι το πίσω μέρος και φτάνει σε μια πλακόστρωτη αυλή, η οποία δίνει τη θέση της σε έναν μακρύ, κυματιστό αγρό. Χαμηλά, στο βάθος, ο Τζόζεφ διακρίνει μια συστάδα δέντρων και κάτι που θα μπορούσε να είναι ποτάμι, το οποίο κυλάει σκοτεινό ανάμεσα στους πράσινους θάμνους.

Μόλις πατάει ο Τζόζεφ το πόδι του στην αυλή, η καρδιά του σκιρτάει στο στήθος του. Ένας άντρας κάθεται σε μια παλιά, ψάθινη καρέκλα. Έχει γερμένη πίσω την πλάτη, στο ένα χέρι κρατάει πούρο και ένα δάχτυλο του άλλου χεριού είναι βυθισμένο σ' ένα βάζο με μέλι. Ο Τζόζεφ τον παρακολουθεί να τραβάει το δάχτυλό του από το μέλι και να το πιπιλίζει, πριν το βυθίσει ξανά στο βάζο. Τραβάει μια γερή τζούρα από το πούρο.

Αυτός είναι ο άντρας που ο Τζόζεφ ταξίδεψε μέρες και χιλιόμετρα ολόκληρα για να τον δει. Ο άντρας που απάντησε στο γράμμα του με μια μόνο εντολή. Ο μεγάλος ζωγράφος. Ο Εντουάρ Ταρτίφ.

Το σακίδιο του Τζόζεφ πέφτει στο έδαφος με έναν γδούπο. Ο Ταρτίφ σηκώνει το βλέμμα. Είναι γύρω στα εξήντα. Ρωμαλέος, στρογγυλοπρόσωπος, κοιλαράς, με φουντωτό γκρίζο γένι που απλώνεται μπροστά του σαν πιτσιλιά. Το

ένα μάτι του έχει γαλακτερό χρώμα. Το άλλο μάτι έχει κοφτερό βλέμμα, αλλά εκείνο που στρέφει πλέον προς τον Τζόζεφ είναι θολό, σαν το μάτι ενός φαντάσματος.

Ο άντρας τραβάει το δάχτυλό του από το μέλι. «Ποιος είσαι εσύ;» ρωτάει με βαριά, βραχνά γαλλικά.

Ο Τζόζεφ κάνει ένα βήμα μπροστά, ψαχουλεύοντας το σακίδιό του για να βρει τη συστατική επιστολή. «Ονομάζομαι Τζόζεφ Άντελεϊντ», λέει βιαστικά, βγάζοντας το χαρτί του αρχισυντάκτη του. «Είμαι δημοσιογράφος. Σας έγραψα μερικούς μήνες πριν και είχατε την καλοσύνη να μου απαντήσετε». Τα γαλλικά του Τζόζεφ είναι καλά, αλλά εξακολουθεί να τα νιώθει ξένα, σαν να φοράει τα ρούχα κάποιου άλλου. «Με καλέσατε εδώ». Του δίνει το τηλεγράφημα. «Με καλέσατε εδώ... και ήρθα».

Ο ηλικιωμένος άντρας πιπιλάει το μέλι από το δάχτυλό του και κοιτάζει τον Τζόζεφ με τα παράταιρα μάτια του. Φοράει μια φαρδιά ποδιά, λεκιασμένη σαν ποδιά χασάπη, και τα νύχια του έχουν στεφάνια μπογιάς. Με ένα μουγκρητό απλώνει το χέρι για να πάρει την επιστολή. Ο Τζόζεφ κάνει σκοντάφτοντας ένα βήμα μπροστά και του τη δίνει.

Ο Ταρτίφ μισοκλείνει τα μάτια. Ύστερα στραβομουτσουνιάζει. «Δεν μπορώ να το διαβάσω αυτό», λέει απότομα και πετάει το χαρτί κάτω.

Για μια στιγμή ο Τζόζεφ ξαφνιάζεται. Ύστερα καταλαβαίνει: είναι στα αγγλικά. «Ζ-ζητώ συγγνώμη», τραυλίζει και ο ιδρώτας κάτω από τις μασχάλες του αρχίζει να ξεσταίνεται και να ξινίζει. «Είναι γράμμα από τον αρχισυντάκτη μου, ο οποίος σας ευχαριστεί που με δεχτήκατε. Που μου επιτρέψατε να έρθω εδώ». Σκύβει για να πάρει από

κάτω το τσαλακωμένο χαρτί. «Βλέπετε, έχω έρθει για να γράψω ένα άρθρο για εσάς».

Ο Ταρτίφ δεν δείχνει κάποιο σημάδι αναγνώρισης, έτσι ο Τζόζεφ ψάχνεται για μία ακόμα φορά. «Ήρθα για... για να γράψω για τη ζωή σας. Ορίστε...» λέει και του τείνει ένα δεύτερο φύλλο χαρτί, το οποίο ο Ταρτίφ παίρνει με δύσπιστο ύφος. Είναι μια επιστολή γραμμένη από το χέρι του ίδιου του καλλιτέχνη που περιέχει μία μόνο λέξη: Έλα.

Ο Ταρτίφ στραβομουτσουνιάζει ξανά και το χέρι του που κολλάει τρέμει, καθώς κοιτάζει το μπρος και το πίσω μέρος του γράμματος. Ύστερα στρέφει το βλέμμα στον Τζόζεφ. «Δεν ξέρω τι είναι αυτό».

«Μα... εσείς το γράψατε».

Ξάφνου, είναι σαν να εξερράγη κάποιο αιμοφόρο αγγείο. Θαρρείς και έσπασε κάποιο φράγμα και η υπομονή του ηλικιωμένου άντρα έχει φτάσει πια στα όριά της. «Δεν έχω χρόνο για να γράφω τα γράμματά μου!» βρυχάται, ανεμίζοντας στον αέρα το πούρο του. «Δεν ξέρω τι είναι αυτό! Σιλβέτ!» φωνάζει. «Σιλβέτ!» Είναι εκνευρισμένος, στρέφεται στο κάθισμά του και φωνάζει πάνω από τον ώμο του. «Σιλβέτ! Δεν είναι δυνατόν να έρχονται άγνωστοι άντρες στο σπίτι μου, και μάλιστα ημέρα Τρίτη! Δεν είναι δυνατόν να με ενοχλούν όταν δουλεύω!»

Ο Τζόζεφ κάνει ένα βήμα πίσω και σκοντάφτει στο σακίδιό του. Τον είχαν προειδοποιήσει γι' αυτό. Είχε ακούσει τις ιστορίες. Τα μάτια της γυναίκας στο καπνοπωλείο είχαν ανοίξει διάπλατα, όταν της είπε πού πήγαινε. Του είχε ζητήσει να επαναλάβει το όνομα του ανθρώπου που γύρευε, θαρρείς και του έδινε μια ευκαιρία να της δώσει

διαφορετική απάντηση. Όμως αυτός επανέλαβε το όνομα και εκείνη έσφιξε τα χείλη της. Όταν του έδινε οδηγίες, το έκανε με ένα μικρό, προειδοποιητικό κούνημα του κεφαλιού, σαν να έλεγε: Μην ενοχλήσεις την κοιμισμένη αρκούδα.

«Αντικοινωνικός», έτσι είχε αποκαλέσει τον Ταρτίφ ο αρχισυντάκτης του Τζόζεφ. «Μισάνθρωπος», ήταν η λέξη που ψιθυριζόταν στους καλλιτεχνικούς κύκλους, όπως και «ερημίτης», ακόμα και «τύραννος».

Αλλά η λέξη που ψιθυριζόταν εξίσου ήταν και η «ιδιοφυΐα». Μπροστά του βρισκόταν ο άντρας που μπορούσε να δημιουργήσει ομορφιά από το τίποτα. Μπροστά του βρισκόταν ένας καλλιτέχνης που δείπνησε με τον Βαν Γκογκ και λογομάχησε με τον Σεζάν. Που είχε διευρύνει τα όρια της βαφής και του χρώματος και του ίδιου του φωτός. Επομένως, ο Τζόζεφ ήταν προετοιμασμένος να εκτεθεί σε κάθε είδους επίθεση, σε κάθε εξάψαλμο και θύελλα, σε κάθε ξέσπασμα θυμού και σε δραματικές εναλλαγές διάθεσης. Θα τα αντιμετώπιζε όλα αυτά, μόνο και μόνο για την ευκαιρία να συναντήσει τον άντρα που καθόταν τώρα μπροστά του. Τον άντρα που τον έκανε να δει εκ νέου τον κόσμο.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 20 ΓΛΩΣΣΕΣ
ΒΡΑΒΕΙΟ WATERSTONES
ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΩΤΟΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Η Έτι περνάει τη ζωή της σε μια απομονωμένη αγροικία, δημιουργώντας σιωπηλά τις προϋποθέσεις προκειμένου να λάμψει η καλλιτεχνική ιδιοφυΐα του θείου της.

Ο Τζόζεφ, ένας επίδοξος δημοσιογράφος, δέχεται πρόσκληση να έρθει στην αγροικία. Πιστεύει πως μπορεί να αποκτήσει όνομα παίρνοντας συνέντευξη από τον μοναχικό ζωγράφο, τον μεγάλο Εντουάρ Ταρτίφ.

Ωστόσο, όλοι έχουν μυστικά. Και, υπό την κάλυψη του σκοταδιού, η Έτι έχει καλλιεργήσει με τα χρόνια το δικό της μυστικό.

Εκείνο το καυτό καλοκαίρι θα αποκαλυφτεί ο πραγματικός εαυτός όλων τους.

Διότι η Έτι είναι έτοιμη να φανερωθεί στον έξω κόσμο. Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα τον κάνει στάχτη.